

הסוד של איך ילד דוֹנֵה מוֹשֵׁלֵן

מיכל יושבה בשולחן האחורי בכיתה החדשה שלה וספרה את הדקות עד לצלצול. כבר חודש שהיא בבית הספר החדש, ועדיין לא הצליחה להתחבר עם אף אחד. היא ראתה איך הבנות האחרות מתלחששות ומתכננות את אחר הצהריים שלהן ביחד. "היי, מיכל", קראה דנה, אחת הבנות בכיתה, "אנחנו הולכות אחרי הלימודים לשחק אצל נועה. רוצה לבוא?"

לבה של מיכל החל לפעום במהירות. היא רצתה כל כך להצטרף, אבל מיד חשבה על מה שיקרה מחר, כשהבנות ירצו שהיא תזמין אותן אליה.

"אני... אני לא יכולה היום", מלמלה מיכל והפנתה את מבטה.

כשהגיעה הביתה, אמא שלה ראתה מיד שמשהו לא בסדר. מיכל זרקה את התיק בכניסה ורצה לחדר שלה.

"מיכל?" אמא נכנסה בעדינות ויושבה על קצה

המיטה. "קרה משהו בבית הספר?"

הדמעות של מיכל החלו לזלוג. "אני לא רוצה ללכת יותר לבית הספר הזה! כולם

חושבים שאני מוזרה כי אני אף פעם לא מזמינה חברות הביתה.

"ולמה את לא מזמינה?"

שאלה אמא, למרות שידעה את התשובה.

"את יודעת למה", השיבה

מיכל בשקט.

"אני חוששת... בגלל יובל."

יובל, אחיה הקטן של מיכל, נולד עם שיתוק מוחין. הוא התקשה בהליכה ולפעמים השמיע קולות מוזרים. מיכל אהבה אותו יותר מכל דבר בעולם, אבל מאז שעברו לעיר החדשה, היא פחדה ממה שהחברים החדשים יחשבו. אמא של מיכל לקחה נשימה עמוקה. "מיכל, את יודעת שאין שום דבר להתבייש בו. יובל הוא חלק ממשפחתנו, וזה מה שהופך אותנו למיוחדים." "אבל מה אם הם ילעגו לו? או יפחדו ממנו?" שאלה מיכל. אמא של מיכל חייכה. "את יודעת, לפעמים אנשים מפחדים ממה שהם לא מבינים. אולי במקום להסתיר את יובל, את יכולה לעזור לחברים שלך להכיר אותו ולהבין." באותו ערב, אמא של מיכל לימדה אותה איך להסביר על שיתוק מוחין בצורה פשוטה. הן תרגלו מה מיכל יכולה לספר לחברים שלה, ואיך לענות על שאלות שאולי ישאלו.

למחרת, אזרה מיכל אומץ. בהפסקת האוכל, היא ניגשה לדנה ולחברות שלה. "אני רוצה להזמין אתכן אליי הביתה מחר," אמרה בקול רועד מעט. "יש לי אח קטן יובל, שנולד עם מצב שנקרא שיתוק מוחין. זה משפיע על היכולת שלו לשלוט בשרירים, ולפעמים הוא משמיע קולות שונים, אבל הוא ממש חמוד ואני אוהבת אותו מאוד."

הבנות הביטו בה בהפתעה. "למה לא סיפרת לנו קודם?" שאלה דנה. מיכל משכה בכתפיה. "פחדתי שתחשבו שאני מוזרה, או שלא תרצו להיות חברות שלי."

רותי, אחת הבנות בקבוצה, חייכה. "לאחות שלי יש חבר בכיתה שהוא כבד ראייה. בהתחלה היא לא ידעה איך לעזור לו, אבל עכשיו הם חברים טובים." "אז אתן רוצות לבוא מחר?"

"שאלה מיכל בתקווה."

"בטח!" ענו הבנות

במקהלה.

למחרת, כשהבנות הגיעו,

מיכל הייתה עדיין מתוחה.

אבל יובל, בכיסא הגלגלים

שלו, חיך את החיוך

המתוק שלו ומיד כבש

את לבן.

"איך את מבינה מה הוא רוצה כשהוא לא יכול לדבר ברור?" שאלה נועה בסקרנות.
"יש לנו שפה מיוחדת," הסבירה מיכל בגאווה. "אני מכירה אותו כל כך טוב, שאני פשוט יודעת."

"האם הוא יכול לעשות דברים שאנחנו עושים?" שאלה רותי בעניין.
"בטח!" השיבה מיכל בחיך. "הוא אוהב מוזיקה ומשחקי מחשב, והוא מאוד חכם.
הוא פשוט עושה דברים בדרך שלו."

"האם זה כואב לו?" שאלה דנה בדאגה.
"לא, זה לא כואב," הסבירה מיכל. "זה פשוט שהשרירים שלו לא תמיד מצליחים לעשות מה שהמוח שלו מבקש מהם."
"האם גם אנחנו יכולים ללמוד את השפה המיוחדת שלכם?" שאלה גלי בהתלהבות.
"בטח שכן!" צחקה מיכל. "אני אלמד אתכן."

הבנות המשיכו לשאול עוד שאלות, ומיכל ענתה על כולן בסבלנות. היא הראתה להן איך יובל משתמש במחשב מיוחד כדי לתקשר, ואיך הוא מתרגש כשמקריאים לו סיפורים.

בסוף היום, כשהבנות עמדו ללכת, דנה חיבקה את מיכל. "את והאח שלך ממש מיוחדים. אפשר לבוא גם בשבוע הבא?"

בלילה, לפני השינה, מיכל הסתננה לחדר של יובל. "תודה, אחי הקטן," לחשה, "בזכותך למדתי היום משהו חשוב. כשאנחנו פותחים את הלב שלנו, אנשים אחרים פותחים את שלהם בחזרה."

יובל חיך והושיט את ידו הקטנה לעבר אחותו. המגע הקטן הזה אמר יותר ממיליון מילים.

מאז אותו יום, מיכל לא חששה עוד. שחבריה יפגשו את יובל היא הבינה שהשונות של יובל היא לא חיסרון, אלא מתנה שלימדה את כולם - אותה, את חבריה, ואפילו את המורים בבית הספר - על אהבה, סבלנות וקבלה.
ובכיתה החדשה שלה? מיכל כבר לא הייתה "הילדה החדשה המוזרה". היא הייתה מיכל, הילדה עם הלב הגדול והאח המיוחד...